

VESZPRÉMI EGYETEMI BARLANGKUTATÓ EGYESÜLET

8443 Bánd Kossuth Lajos u. 2/b.

tel: 70/3828-595

Tárgy: kutatási jelentés

Balatoni Nemzeti Park Igazgatósága

8229 Csopak, Kossuth u. 16.

Korbély Barnabás
barlangtani felügyelő

Kutatási jelentés **A Veszprémi Egyetemi Barlangkutató Egyesület** **Szentgáli-kőlikban 2006-ban végzett munkájáról**

A Szentgáli-kőlik járatai a felső triász földolomit felső részét képező ún. átmeneti, meszes dolomitrétegek tektonikus törésrendszere mentén, a keveredő karsztvizek zónájában alakultak ki. A kifejezetten erős szerkezeti preformáció következtében a barlang morfológiai képeinek meghatározó elemei a keskeny és magas hasadékok, folyosók. Az átlagos szélesség 1 méter körüli, míg a hosszúság és a mélység néha meghaladja a 10 méteres nagyságrendet. Ahol ezek a főként vertikális járatok keresztezik egymást, ott nagyobb üregek, kisebb termek alakultak ki. A folyosók és termek térfogatának nagy részét finomszemcsés laza üledék – vörösbarna agyag, agyagos kőzetliszt és váltakozva sárga/vörös laminites kőzetliszt – tölti ki, helyenként álfenészsínteket alkotva. A falakat több helyen különféle, kisebb méretű cseppkőképződmények díszítik, melyek közül legérdekesebbek a heliktitek.

Térképezési munkák

A Balatoni Nemzeti Park Igazgatóság megbízásából (Üi.sz.: 2-316/2005 szerződése alapján) a Szentgáli-kőlik 2005-ben felfedezett új járatainak felmérését a Veszprémi Egyetemi Barlangkutató Egyesület végezte el 2006 tavaszán.

A felmért szakaszok az alábbiak szerint oszlanak meg:

A korábbi felmérések hossza: **298 méter**
 A bejáratától számított mélysége: **36 méter**
 Teljes szintkülönbsége mélysége: **39 méter**

A felmért új szakasz összesen: 121,9 m (2006. 05. 14.)

A barlang teljes hossza: 419,9 méter

A felmért új szakaszokon összesen 102 db poligon szakaszt mértünk fel. Ezekben szükségszerűen két hurok adódott. A poligon pontok zöme fixpont, ezek 6 mm átmérőjű furatba helyezett műanyag tiplibe csavart horganyzott szemes csavarok, melyeken kis műanyagablákon a pontok száma van feltüntetve. A mérést nyúlásmentes műanyag-mérőszalaggal és 1 fokbeosztású hagyományos függőkompasszal (száma: 144013), valamint a hozzá tartozó 0,5 fokbeosztású lejtőszögmérővel végeztük el. A keresztshelvényeknél a kiegészítő méréseket lézeres távolságmérő műszerrel, valamint a szűkebb járatok felmérését geológus kompasszal végeztük. A felmérésben több alkalommal összesen nyolc fő vett részt. A felmért adatokat számítógépes térképező programmal (Polygon) szerkesztettük ki. A kiértékelt adatokat megfelelő méretarányban és nézetben kinyomtatva használtuk fel a helyszínen készített rajzok alapjául. A helyszíni rajzokat alaprajzi nézetben és vetített hosszszelvettel együtt készítettük, melyek keresztshelvényekkel egészültek ki. Ezután az egyes szakaszok rajzai közös tisztázati lapon megrajzolva kerültek át a végleges formátumú pauszpapírra, melyek képezik a térkép egyes lapjait.

A térkép kivitele

- Az alaprajzi nézet 1:100-as méretarányban 1 db A2-es lapon készült el.
- A vetített hosszszelvett 1:200-as méretarányú 1 db A3-as lapon. (Ez 1:100-as méretarányban nem tartalmazna érdemben részletesebb információt, csupán nehezebben lenne kezelhető)
- Keresztshelvények külön lapon.

A felmérésben részt vettek

- Schäfer István
- Csepiová Krisztína
- Tóth József
- Piri Attila
- Szalay Jenő
- Csallóközi Imre
- Sütő Krisztián
- Gulyás László

Földtani megfigyelések

A barlang 2006-ban elkészített alaprajzán szembevetendő a járatok erős tektonikai preformáltsága. A Bagolyvár északi iránytól kelet felé alig 10° -kal eltérő csapásiránya jól egyezik a Régész-járatéval ($10-190^\circ$); valószínűleg ugyanazon törésvonal mélybeli és távolabbi folytatódásáról van szó. Ugyanakkor a régi és az új részek csatlakozásától északra megfigyelhető a szerkezeti vonalak szétseprűződése. Az imént említett mellett jellemző járatirány még a $30-210^\circ$ és a $45-225^\circ$ is. Az előbbivel párhuzamosítható csapásirány a barlang régebben feltárt részein is létezik: a bejárat és a Nagy-terem északi felén, valamint az Új-terem hasadékaiban. Meglepő, hogy e fő irányokra merőleges tektonikai síkok mentén az új részeken szinte alig történt oldódásos járattágulás. Az eddig felsorolt töréseket viszonylag éles szögben harántoló további vonalak a korábban feltárt barlangszakaszokra jellemzők ($170-350^\circ$ és $160-340^\circ$). A K-Ny körüli ténegyedbe tartozó szerkezeti vonalak egyáltalán nem jelennek meg. Mindezen adatok jól tükrözik, hogy a barlangot magába foglaló, közel szintes településű, vastagpados dolomittömegben ugyan számos törési sík található, azonban ezek szórása nem éri el a 90° -ot. Ez az oka annak, hogy a Mecsek-hegy belseje felé még nem sikerült számottevő haladást elérni a feltárások során. E közel függőleges hasadék együttesből következően viszont csapásirányban, illetve lefelé további új járatok felfedezésére van remény.

Az utóbbi, azaz a mélység felé való továbbjutás lehetősége mellett szól a másik földtani megfigyelés: a jelenlegi végpont szintjében – félméternyi foltokban – még mindig előfordul sárga kőzetliszt az uralkodóan vörös üledékkitöltésben. Ez csak úgy kerülhetett oda, hogy a jelenleg ismert szakaszok alatt további nyitott üregek léteznek, melyek belső áthalmozódással magukba fogadják a feljebb egyszer már lerakódott üledék egy részét. A barlangi üledék összleten felülről átszivárgó, átfolyó vizek az így kialakult időlegesen üres terekbe újabb, fiatalabb üledékeket szállítanak.

A barlang hosszanti metszetrajzán tanulmányozható feltűnő jelenség, hogy a bejárat alatti térből hiányoznak a járatok, üregek. A fent ismertetett tektonikai helyzetből viszont egyenesen következik: nagy valószínűséggel itt is létrejöttek barlangterek, csak ezeket – a feltehetően teljesebb üledékkitöltés miatt – még nem sikerült feltárni.

A barlang felső és alsó szintjeit összekötő aknasorban, méteres vastagságban szintén találtunk – a régebben kiásott járatokból korábban már leírt – finomlemezes kőzetlisztes üledéket. Jelentős mennyisége és függőleges elterjedése alapján bizonyos, hogy a barlang fejlődéstörténetének egy igen meghatározó szakasza volt a felszínről származó finomszemcsés üledékek ritmikus beáramlása, és időszakos belső tavacsákban való laminites rétegződése. Ősmaradványok és egyéb vizsgálati lehetőségek hiányában egyelőre csak annyit tudunk valószínűsíteni, hogy az üledék lerakódása a felső-pleisztocénban történhetett.

Az üledékanyag komplex laboratóriumi elemzésével közelebb juthatnánk az egykori éghajlati és egyéb felszíni viszonyok megismeréséhez – mindez „pusztán” anyagi források kérdése.

A korábban feltárt barlangszakaszok néhány részén megismert kiválási képződmények – az egyetlen heliktit kivételével – nem mutattak az átlagostól különösebben eltérő jellemzőket.

Kisebb cseppkölefolyások, néhány függő- és állócseppkő, valamint kisméretű borsókő foltok képezték a kiválási formákat. A 2005. év folyamán az addig nem nagyon kutatott bejárat közeli részen viszonylag rövid idő alatt újabb kúszófolyosók és kisebb termek nyíltak meg a feltárók előtt. Ebben a felszín közeli zónában – bakonyi viszonylatban – nem várt gazdagságú kiválási képződményekre bukkantak a felfedezők. Miután a barlang kevésbé oldódó triász dolomit kőzetben található, ráadásul számos kiválási típust is őriznek az üregek, fontosnak tartjuk ezen természeti értékek összefoglaló, előzetes ismertetését.

A felszín alatti 5–15 méteres mélységben elsősorban a csapadékból származó csepegő-szivárgó vizeknek jut szerep a kiválási formák létrehozásában, emellett a barlang kiterjedt függőleges hasadékrendszerének légáramlatai teszik lehetővé a borsókő képződést. A dolomit ugyan kevésbé nyújt lehetőséget az intenzív mészdoldásra, de ezt ellensúlyozni tudja a relatíve több és gyorsan beszivárgó víz. A víztöbbletet az erdővel borított, nyugatra néző, meredek és így meglehetősen gyenge párolgású hegyoldal, valamint az erősen tektonizált kőzet sűrű repedéshálózata biztosítja.

Feltáró munka

A tárgyév során a barlang Cseppköves-ágában végeztünk feltáró munkát. Kitágítottuk az új részekbe vezető átjárót, illetve a Fekete-teremből termeltünk ki jelentős mennyiségű üledéket. A zömében humuszos talajjal kevert kötörmeléket a felszínre szállítottuk és a depón helyeztük el.

A kiválási képződmények vizsgálata

A máig sem teljesen egységes nevezéktan forma és genetika szerint próbálja típusokba sorolni az egyes barlangi képződményeket, amit eléggé megnehezít, hogy jó néhány altípust is el lehet különíteni, illetve a természet számos átmeneti formát is létrehozott. Az alábbiakban a hivatalos hazai „barlangkutató tanfolyamok” oktatási anyagában közreadott tipizáláshoz igazodva mutatjuk be a Szentgáli-kölik kiválási képződményeit.

Csepegő vizek kiválásai:

Függőcseppkövek

A csepegő vizekből képződött formák közül leggyakoribbak a függőcseppkövek, melyek itt nagyrészt szalmacseppkőként fordulnak elő. Átmérőjük a szokásos néhány mm, hosszuk pár cm-től 1-2 dm-ig terjed. A nagyobb méretűek többnyire a járatok védett, fülkeszerű zugaiban találhatóak kisebb csoportokban, egymástól általában 1-2 dm-re, de néhol magányosan is láthatók. A kisebb, mindössze pár cm-es szalmacseppkövek gyakran egy-egy mennyezeti töréshez kötődnek, így egyenes vonalban sorakoznak sűrűn egymás mellett. A Cseppköves-teremben egymással párhuzamos, illetve merőleges helyzetű sorokban függenek. Különösen látványosak azok a szalmacseppkövek, melyek e terem mintegy 10 m²-es, réteglap eredetű, teljesen sík fötjéről függenek alá.

Látványos, közel méteres hosszúságú cseppkőbordák találhatóak egy nagyobb kötömb oldalán, melyek lefolyó vizekből bevonatként jöttek létre.

Állócseppkövek

A már említett kisméretű fülkékben a lefelé növekvő sztalagmit hamar eléri az aljzatot; látszólagos „cseppköoszlopot” képezve.

Az ugyancsak ritka magányos állócseppkövek (fölöttük többnyire hiányzik a függőcseppkő pár) nagysága nem haladja meg a dm-es magasságot és átmérőjük is néhány cm-en belül marad. Tetejük mindig legömbölyödött formát mutat. A barlang legnagyobb (1,5 m-es magasság, 0,5 m-es átmérő) és legszebb állócseppkövének látszó képződmény nagy valószínűséggel egy mennyezetről leszakadt, de élére állva beékelődött kőtömb bekéregződésével jött létre. A rácsöpögő és az oldalán lefolyó vízből kiváló mészsanyag cseppkőbordákat épített rá. A méhkasszerű forma teteje mintegy 10 cm-re van a mennyezettől, és itt egy nagyon érdekes, S-alakban meghajló, 1-2 cm átmérőjű görbecseppkő függ felette, alig hagyva hézagot közöttük.

Cseppköoszlopok

Valódi cseppköoszlop – néhány cm-es átmérővel és pár dm-es hosszal – csak igen kevés helyen alakult ki.

Cseppködrapériák

A ferde síkú mennyezetek néhány pontján cseppködrapériák kezdtek el növekedni. Hosszuk és magasságuk még a deciméteres tartományon belül marad. Némelyik élén – főleg a kis esésűeknél – önálló függőcseppkő kezdemények alakultak ki, cafrangossá téve a forma szegélyét.

Folyó vizek kiválásai:

Cseppkölefolyások

A közel függőleges szálkőzetfalakon vagy a nagyobb omladékos kőtömbök oldalán lassan áramló vizek cseppkölefolyásokat képeznek (lásd: hátsó, belső borító fényképfelvételei). Enyhén hullámzó felületük általában nem haladja meg a négyzetméteres nagyságrendet. Helyenként mikrotetarítás bevonat alakul ki rajtuk.

Mikrotetaráták

Az utóbbi formatípus egyik „nagyra nőtt” változata talán a barlang legszebb kiválási képződményei közé sorolható. Egy kúszójárat oldalában, mintegy méternyi hosszban és pár dm szélességben, egymás felett lépcsőzetesen apró mésztufagátak rendszere alakult ki. A dm-es hosszúságú, néhány cm magasságú gátak féltényérnyi medencéket zárnak közre. Sajnos a járatbontások következtében megnövekedett légáramlás kiszárította a felfedezéskor még aktív formát (lásd: hátsó, belső borító fényképfelvételei).

Kapilláris-, kondenz- és aeroszol-kiválások:

Heliktitek

Nem óhajtván állást foglalni a kialakulásukról máig sem lezárt vitában, most csak azt rögzítjük, hogy az itteni alakzatok többsége a szalmacseppkövek oldalából közel merőlegesen nő ki. Ezek alakja egyenes, de néhol felfelé görbülő változatát is megfigyeltük. Az utóbbi altípus különleges megjelenésű változata kecskeszarv-szerűen még ketté is ágazik. A szálkőzetfalakon önállóan is megjelenő heliktitek mérete a pár cm-es nagyságrendet sohasem haladja meg (lásd: hátsó, belső borító fényképfelvételei).

Borsókövek

A barlangi képződmények számottevő csoportját alkotják a kondenzvízből létrejövő formák. A kis nyelvek végén növekedő gömbszerű formák mérete általában a néhány mm-es tartományban marad, de sűrűn egymás mellett fejlődve több dm²-es felületeket borítanak. Legtöbbször aláhajló szálkőzetfalakon találkozhatunk velük, főleg a légáramlatoknak jobban kitett részekeken. Legszebb megjelenésben egy járhatatlanul keskeny hasadék – egymástól 1-2 dm-re lévő – szemközti falain fejlődtek ki, itt több m²-nyi felületet borítanak. Figyelemreméltó, hogy a függőleges falakra merőlegesen nőnek; nyélrészük és fejük is megközelíti a cm-es nagyságot. Feltehetően az alattuk lévő szűk repedésből feláramló, ionokban dús levegő segíti gyors képződésüket.

Gyengén fejlett borsóköveket az üledékes kitöltés hézagosan egymáson heverő közettörmelék darabjain is megfigyeltünk. Itt jellemző lehet a vékony, mm-es, kéregszerű érdes bevonat is, ami állagát, formáját tekintve ugyancsak a levegőből válik ki.

A borsókövek karfiolszerű változata is előfordul pár helyen. Ezek néhány cm átmérőjű, lapított félgömb alakú foltjait szintén apró borsókő-egyedek alkotják.

Hegyitej

Ebbe a kategóriába sorolható képződmény szintén van a barlangban. Egy félig zárt fülke hátsó falán fél méter magasságban és 1-2 m-nyi hosszban a közel függőleges részeket kissé sárgásfehér, puha bevonatként borítja. Nem egészen típusos hegyitej, mint amilyen a közeli Csatár-hegyi-barlangból ismert, itt inkább szemcsés, borszerű felületet alkot. A feltárás utáni kiszáradás hatására tenyérnyi foltban egy néhány mm vastag darabja levált a falról. Mögüle hasonló megjelenésű anyag bukkant elő, ami esetleg a hegyitej ritmikus képződésére utalhat.

Állóvizek kiválásai:

Barlangi gyöngy

A szakirodalom az állóvizekben képződött formák közé sorolja e sajátos kiválásformát. A lecsöpögő vizek által kialakított apró vízmedencékben – valamilyen mag körül – koncentrikus anyagkicsapódás következtében szabadon heverő kerekded formák jönnek létre. Az 1-2 méter magas mennyezetről lehulló vízcseppekből mintegy 5–10 cm átmérőjű, 1-2 cm mély, fészekszerű forma képződött. Ennek belsejében azonban jelenleg nem klasszikus barlangi gyöngyök, hanem átlagosan 0,5-1 cm átmérőjű, kissé szögletes megjelenésű, de az éleken mégis lekerekített szemcsék találhatók. Homorú részek is vannak rajtuk, felületük fénylően simára csiszolt, színük sárgás árnyalatú, helyenként áttetszőek. Ránézésre kalcit szemcsékre emlékeztetnek. Mintegy tucatnyi hevert egymás mellett a fészekben, a víz folyamatosan csepegett rájuk. Később ezek is kiszáradtak. Feltételezzük, hogy az egyelőre ismeretlen eredetű, kalcit anyagú töredékek a rájuk eső vízcseppek mechanikai hatására „forgolódva” egymást csiszolják és polírozzák fényesre.

A fentebb már említett apró tetarátá medencék némelyikében szintén előfordul barlangi gyöngy. Ezek a klasszikus típusba sorolható, 1 cm körüli átmérőjű, matt felületű, fehér, kerekded formák (lásd: hátsó, belső borító fényképfelvételei).

Következtetések:

Annak ellenére, hogy a Szentgáli-kőlik relatíve kevés CaCO_3 -at tartalmazó dolomitban alakult ki, a barlangban – bakonyi viszonylatban – meglepően sok és különösen sokféle a meszes kiválási forma. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy alagzagságuk ellenére méreteik nem nagyok, azaz koruk – még a lassúbb kőzetoldódást figyelembe véve is – nem lehet túl nagy. Véleményünk szerint – talán a nagyobb cseppkőbordáktól eltekintve – képződésük a holocén elején bekövetkező klímajavulást követően indult meg. A felmelegedő éghajlat és a csapadék számottevő növekedése lehetővé tette az erdőtakaró kialakulását, ezzel együtt az intenzívebb talajképződést. Ez már elegendő CO_2 többletet biztosított a korábbi hideg, száraz éghajlat szinte talajmentes, kopár dolomítfelszínéhez képest. A beszivárgó vizek így már a dolomitot is képesek voltak oldani. A néhány méter vagy legfeljebb tíz méter vastag kőzeten áthaladó oldatok – túltelítetté válva – az üregekben változatos kiválási formákat hoztak létre.

A vertikálisan jelentős kiterjedésű (42 m) barlang legalább két helyen nyitott volt a felszínre korábban is. Az egyik nyílás a bejárat volt, a másik pedig a hozzá képest magasabban elhelyezkedő, újonnan felfedezett rész legfelső zónája. Itt, a Fekete-teremben nagyobb mennyiségű besodródott talaj bizonyítja az összeköttetést, egyben jelezve a barlang korábbi felszakadását. Mindezek alapján a keletkező légáramlatok lehetővé tették a borsókővek kialakulását.

További vizsgálatokat igényel, hogy az itteni átlagnál nagyobb méretű cseppkővek netán egy korábbi kedvező kiválási fázisban kezdtek-e el képződni, vagy csak az intenzívebb kicsapódás miatt nőttek nagyobbra. A másik kutatási irány az igen változatos kifejlődésű heliktitek tanulmányozása lehet.

Készítették: Futó János
Huber Ágnes
Schäfer István

Schäfer István
elnök

Veszprém, 2007. február 14.

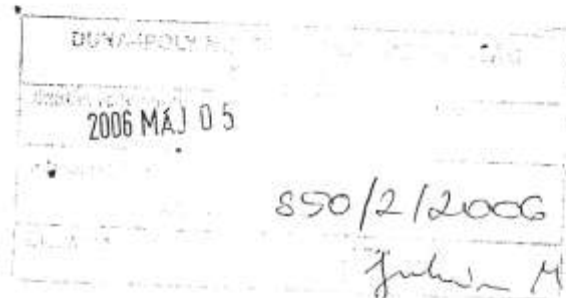
**VESZPRÉMI EGYETEMI BARLANGKUTATÓ
EGYESÜLET**

8200, Veszprém Jutasi út 59/8. 7/19.

Tel: 70/3828-595

Tárgy: jelentés engedéllyel kutatott barlangban
történt rendkívüli eseményről

**DUNA-IPOLY NEMZETI PARK
IGAZGATÓSÁG**
1021 Budapest Hűvösvölgyi út 52.
Juhász Márton

L. Q. S. J.
Tul. let. fel. a
jelentésről! 16.05.

J E L E N T É S

A Dült-kúti-völgyi-víznyelő feltárását a Bakonyi Barlangkutató Egyesületek Szövetsége kezdte el 2002-ben. A víznyelő mélypontján mélyített kutatóakna még abban az évben elérte az omladékszónát, ahol légrések mutatkoztak. Néhány év kihagyás után 2005-ben a Veszprémi Egyetemi Barlangkutató Egyesület (Eng.sz:84281-8/2005) kezelésében, a továbbiakban is szövetségi összefogással indult újra a kutatás. A munka április 28-án pénteken hozott eredményt, az omladékszóna után egy 12 mély 5x4 méter alapterületű akna nyílt meg, melyet gazdagon díszítenek a cseppkölefolyások, és különböző cseppkö-képződmények. A barlang jelenleg ismert szakasza és a várható folytatás Dachsteini mészkőben alakult ki, a beszivárgó és befolyó víz korróziója révén, egy töréses zóna mentén. A végponton kb. 1 méter széles, lejtős hasadéokban nagyméretű kőtömbök között a résekben métereket továbblátni.

A víznyelő 7,5 méter mélységig talajjal kevert omladéokban mélyített, ácsolt aknával indul, majd egy kb. 4-5 méter hosszúságú enyhén lejtő járatban folytatódik ahol a jobb oldali természetes szálkőfalnak nagyméretű kőtömbök támaszkodtak, amelyek a felettük lévő omladékokat tartották. Ez a mesterségesen kibontott járat vezetett a 12 méter mély akna tetejére, amely csak kötéltechnika segítségével járható.

A kutatócsoport 2006. május 2-án 17.30-perckor érkezett a barlanghoz. A tervezett munka a víznyelő alatt feltárt, kb. 20 méter mély barlang felmérése, térképezése, illetve a végponti omladék bontása volt. Odaérkezésük után hárman azonnal a végpontra mentek, ketten a bejárattól kezdtek el a felmérést. Egy társuk később érkezett.

A bejáratú akna felmérése után mindnyájan lementek a végpontra segíteni a feltáró munkát, közben 6. társuk is megérkezett. Kb. másfél órát töltöttek a barlangban, amikor a bejárat felől omlás zaja hallatszott, illetve az aknába is behullott néhány kő. Ekkor azonnal abbahagyták a munkát a végponton, és a terem biztonságos - a behulló kövektől védett - szegletébe húzódtak. Kb. 30 percen keresztül potyogtak még kövek, majd amikor az omladék elrendeződött a legvékonyabb kutató mászott fel az akna tetejére, aki észlelte, hogy a bejáratú ácsolt akna, és a terem közötti átjáró főtéjét alkotó kőhalmaz megcsúszott, így az átjáró majdnem teljesen elzáródott. A leomlott törmelék felett azonban három kutatónak szerencsésen sikerült kímásznia. Amikor a negyedik társuk is átért, egy újabb omlás történt. Egy lecsúszó kötőmb annyira leszűkítette a járatot, hogy két kutató számára már lehetetlenné vált a kijutás. A fentiek megvizsgálták a bejáratú aknát, és azt tapasztalták, hogy az omlás következtében az akna alsó szakaszának ácsolata is megsérült, és az ácsolat mögötti részen is meglazult az anyag. Két kutató, Lakat Ferenc, illetve a kutatás vezetője Schäfer István azonnali kijutására ilyen körülmények között nem volt lehetőség.

A felszínen az első kijutó 20.30-perckor értesítette a Bakonyi Barlangi Mentőszolgálatot, ezután a szűk nyíláson keresztül meleg ruhákat, hálósákokat, izolációs fóliát illetve ételt, italt jutattak a lentieknek. A barlangban felkészültek egy esetleges hosszabb távú barlangi tartózkodásra is. Izolációs fóliából a csepegés ellen sátrat építettek, a leküldött meleg ruhákat felvették, és a lehetőségekhez képest száraz helyen ülve hálósákba, izolációs fóliába takaróztak.

21.30-körül megérkeztek a barlangi mentőszolgálat első tagjai. Újabb hálósákokat, meleg teát, karbidot, és konzerveket küldtek le a barlangba. Közben az ácsolt akna alján megindult a járatbiztosítás és a felszínen ácsolatfát vágtak. Az akna alján a további omlásveszély miatt egyszerre csak egy ember tudott dolgozni. A felszínről azonban egy kötél segítségével Gyebnár János vezetésével többen is segítettek a nagyméretű kötőmbök mozgatását. Az akna alján Mészáros István dolgozott. Viszonylag rövid idő alatt sikerült a lógó köveket alátámasztani illetve kiemelni, az omladékokat stabilizálni és végül a beomlott átjárót kitisztítani, veszélyteleníteni. A kibontott átjárón keresztül az utolsó két kutató 23.55-perckor hagyta el a barlangot.

23-órakor már 40 fő mentésben résztvevő tartózkodott a felszínen. A mentést a felszínen Meiczinger Máté vezette. A baleset során személyi sérülés nem történt,

Ezúton is köszönetet mondunk a mentésben résztvevő valamennyi szervezetnek, a Bakonyi Barlangi Mentőszolgálat tagjainak, a Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság kollégáinak, a Fejér Megyei Tűzoltóság tűzoltóinak, illetve a Csákerényi Önkormányzat munkatársainak.

Régensperger Tamás
BBMSZ, riasztásvezető

Schäfer István
VEBE, kutatásvezető

**VESZPRÉMI EGYETEMI BARLANGKUTATÓ
EGYESÜLET**

8443 Bánd Kossuth Lajos u. 2/b.

tel: 70/3828-595

Tárgy: kutatási jelentés

**DUNA-IPOLY NEMZETI PARK
IGAZGATÓSÁG**

1021 Budapest Hűvösvölgyi út 52.
Juhász Márton

**Kutatási jelentés
A Veszprémi Egyetemi Barlangkutató Egyesület
Dült-kúti-völgyi-víznyelőben 2006-ban végzett munkájáról**

A Szakáll-nyiladéki-barlang közelében található karsztobjektum kutatását a Bakonyi Barlangkutató Egyesületek Szövetsége 2002-ig végezte. A feltáró kutatás során sikerült lejutni az omladékszónába, ahol légrések mutatkoztak. Az egyik oldalon sikerült megtalálni a szálkőfalat is. A barlang kutatását 2005-ben a Veszprémi Egyetemi Barlangkutató Egyesület vette át.

A tárgyévben több alkalommal végeztünk feltáró munkát, melynek eredményeként áprilisban az omladékszóna után egy 12 mély 5x4 méter alapterületű akna nyílt meg, melyet gazdagon díszítenek a cseppköleflyások, és különböző cseppkő-képződmények. A terem végpontján kb. 1 méter széles, lejtős hasadékból nagyméretű kötőmbök között szeptember elején sikerült ismét továbbjutni. A hasadék mentén kialakult járat egy az előzőhöz hasonló terembe vezet melyben egy kb. 2x4-5 méter vízfelületű tó található, melynek becsült vízmélysége **8 méter**.

A barlang jelenleg ismert szakaszai Dachsteini mészkőben alakultak ki, a beszivárgó és befolyó víz korróziója révén, egy töréses zóna mentén. A víznyelő alatt feltárt barlangot a tavaszi omlásos baleset utáni rendkívüli sajtóérdeklődés „emlékére” neveztük el **Média-barlangnak**.

Tisztelettel:

Schäfer István
elnök

Veszprém, 2007. február 14.

VESZPRÉMI EGYETEMI

BARLANGKUTATÓ
EGYESÜLET

VESZPRÉMI EGYETEMI BARLANGKUTATÓ EGYESÜLET

8443 Bánd Kossuth Lajos u. 2/b.

tel: 70/3828-595

Handwritten notes and signatures at the top of the page.

Tárgy: kutatási jelentés

DUNA-IPOLY NEMZETI PARK IGAZGATÓSÁG

1021 Budapest Hűvösvölgyi út 52.
Juhász Márton

Handwritten signature and date: 2007. 02. 21.

Kutatási jelentés A Veszprémi Egyetemi Barlangkutató Egyesület Szakáll-nyiladéki-barlangban 2006-ban végzett munkájáról

Az 1999-ben fölfedezett Szakáll-nyiladéki karsztobjektum az Alba Regia Barlangkutató Csoport Évkönyvében került ismertetésre. Azóta előkerült az alatta húzódó barlang is. A mélyedés alján botot lehetett ledugni és a meleg időben hűvös levegő áramlott ki. Pár órai munkával sikerült a lefelé vezető járatot szabaddá tenni. Egy 15 méter mély omladékos barlang vált ekkor ismertté. Alját csak kövekből álló álfenék alkotja, ahonnan jól érezhető huzat jön. Innen elvileg 280 m mélységű aknarendszer nyílhat meg, a karsztvízszint ugyanis ennyivel van lejjebb. A kőzettani adottságokban sem várható változás akár 1000 méter mélységig sem, ugyanis a Dunántúli-középhegység felső-triász karbonát platformja nagy vastagságú, egységes és homogén.

A tárgyévben ebben a barlangban nem végeztünk feltáró munkát.

Tisztelettel:

Schäfer István
elnök

Veszprém, 2007. február 14.